

Arrest

nr. 293 075 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 januari 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 274 604 van 24 juni 2022 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 12 juli 2022 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 27 september 2022 neemt de CGVS de beslissing waarbij het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 287 521 van 13 april 2023 het beroep verwerpt.

Op 10 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A.
voornaam : A. M.
geboortedatum : (...)1996
geboorteplaats : Sinjar
nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 13/04/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart een zus te hebben die hier in België verblijft. Zij behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene verklaart verder geen andere gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart medische problemen (psychische problemen, slaapstoornissen) te hebben. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/08/2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Irak. Hij werd geboren op (...) oktober 1996 te Shingal, Sinjar, provincie Ninewa. Verzoeker is van Koerdische origine.

Verzoeker verliet Irak op 1 juni 2017. Hij trok naar Turkije, waarna hij doorreisde naar Europa en uiteindelijk toekwam in België. Verzoeker diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 17 augustus 2020. Sindsdien is hij verblijvende in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Irak).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Irak ("nationaliteit: Irak") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Irak. Hij werd geboren op (...) oktober 1996 te Shingal, Sinjar, provincie Ninewa. Verzoeker is van Koerdische origine.

Verzoeker verliet Irak op 1 juni 2017. Verzoeker verliet derhalve zijn land van herkomst reeds meer dan 6 jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug en verloor hij stelselmatig elke binding met zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft in Irak geen familiaal of sociaal netwerk meer waarop hij kan steunen. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Verzoeker diende op 12 juli 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming in. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 september 2022, wees verzoeker op de vrees die hij heeft bij een terugkeer naar Irak (vraag 20, verslag interview): "Ik kan daar niet overleven omdat ik daar geen familie meer heb. Ik heb geen huis of opvang. Ik heb er geen eigendommen meer. Er is sowieso al geen werk daar. Hoe kan ik daar overleven zonder iets?"

Verzoeker vertrok vanuit Irak naar Turkije, waarna hij doorreisde naar Europa en uiteindelijk toekwam in België. Verzoeker diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 17 augustus 2020. Sindsdien is hij verblijvende in België.

Verzoeker is niet in staat om zelf in te staan voor zijn basisbehoeften. Hij heeft geen inkomen en heeft ook geen recht op het verrichten van arbeid. Verzoeker verblijft hierdoor in een collectief opvangcentrum van Fedasil (te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35).

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften, zoals dit ook blijkt uit de vaststellingen die kunnen gemaakt worden in het administratief dossier.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §

282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.

Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekend) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker wijst hiertoe op de elementen die blijken uit zijn administratief dossier.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Irak. Hij werd geboren op (...) oktober 1996 te Shingal, Sinjar, provincie Ninewa. Verzoeker is van Koerdische origine.

Verzoeker verliet Irak op 1 juni 2017. Verzoeker verliet derhalve zijn land van herkomst reeds meer dan 6 jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug en verloor hij stelselmatig elke binding met zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft in Irak geen familiaal of sociaal netwerk meer waarop hij kan steunen. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Verzoeker diende op 12 juli 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming in. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 september 2022, wees verzoeker op de vrees die hij heeft bij een terugkeer naar Irak (vraag 20, verslag interview): "Ik kan daar niet overleven omdat ik daar geen familie meer heb. Ik heb geen huis of opvang. Ik heb er geen eigendommen meer. Er is sowieso al geen werk daar. Hoe kan ik daar overleven zonder iets?".

Verzoeker vertrok vanuit Irak naar Turkije, waarna hij doorreisde naar Europa en uiteindelijk toekwam in België. Verzoeker diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 17 augustus 2020. Sindsdien is hij verblijvende in België.

Verzoeker is niet in staat om zelf in te staan voor zijn basisbehoeften. Hij heeft geen inkomen en heeft ook geen recht op het verrichten van arbeid. Verzoeker verblijft hierdoor in een collectief opvangcentrum van Fedasil (te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35).

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoeftigheid (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften, zoals dit ook blijkt uit de vaststellingen die kunnen gemaakt worden in het administratief dossier.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker betwist dit niet. In weerwil van verzoekers betoog wordt met toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de termijn om het grondgebied te verlaten bepaald op zes dagen en niet op dertig dagen. Evenmin wordt verzoeker, zoals hij stelt in het verzoekschrift, verplicht terug te keren naar Irak, doch dient hij het Belgische grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis toepassen, te verlaten.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt met toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende gemotiveerd:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart een zus te hebben die hier in België verblijft. Zij behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene verklaart verder geen andere gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart medische problemen (psychische problemen, slaapstoornissen) te hebben. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.”

Verzoeker voert geen specifieke kritiek aan ten opzichte van deze motieven. Hij betwist niet dat hij geen minderjarige kinderen of andere gezinsleden heeft in België die het nemen van de bestreden beslissing in de weg zouden staan. Evenmin toont verzoeker aan dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand niet kan worden verwijderd. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert, bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij Irak verliet in 2017, met name reeds meer dan 6 jaar geleden. Hij verloor stelselmatig elke binding met zijn land van herkomst. Echter nergens in het verzoekschrift wordt uiteengezet waaruit het ingeroepen gezins- en privéleven precies bestaat in België. Het is aan de vreemdeling die de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om aan te tonen dat hij überhaupt

over een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van dit artikel beschikt, *quod non in casu*. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoeker ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In feite weerspiegelt het verzoekschrift louter de elementen die verzoeker reeds heeft aangehaald in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van de CGVS. Verzoeker verwijst overigens zelf naar zijn verklaringen zoals hij die heeft afgelegd naar aanleiding van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming. De Raad dient op te merken dat, in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zowel de CVGS als de Raad bij arrest nr. 274 604 van 24 juni 2022 weigerden aan verzoeker de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Het navolgend verzoek om internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard. De elementen die verzoeker thans aanvoert, zoals het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen in Irak waardoor hij in een toestand van materiële deprivatie en achterstelling dreigt terecht te komen, werden eveneens reeds beoordeeld door de Raad in zijn arrest nr. 287 521 van 13 april 2023. Zo wordt dienaangaande in voormeld arrest het volgende gemotiveerd: *“Door louter te volharden en herhalen dat hij in armoede leefde en dat zijn moeder in een kraakpand woont en overleeft van giften, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die voorgaande pertinente bevindingen in een ander daglicht stellen.*

Verzoeker is een alleenstaande, gezonde jonge man die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid en die niet aantoonde dat hij zich bij terugkeer naar Zakho aldaar niet staande zou kunnen houden. Hoewel verzoeker ter terechtzitting aangeeft dat zijn moeder recent is overleden, blijkt hij nog steeds over een familiaal netwerk te beschikken in Zakho, met name zijn twee zussen die daar nog steeds wonen. Verzoeker beschikt over een grote mate aan zelfredzaamheid alsook beroepsvaardigheden. Hij leerde in Turkije met name het vak van kapper (NPO, p. 11). Verzoeker is Koerdisch en spreekt Kurmanji.

Dat verzoeker geen netwerk meer heeft in Irak, met name Zakho, kan uit het voorgaande niet blijken.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek geen nieuwe elementen die hierover anders doen denken. Ook met de loutere stelling dat zijn zus vroeg of laat zal trouwen brengt verzoeker geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn vorig verzoek gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval. Het loutere gegeven dat verzoeker sinds 4 juli 2020 in Europa is op zich ook niet van die aard dat daardoor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in het gedrang komt, minstens toont verzoeker dit niet in concreto aan.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Door in zijn verzoekschrift louter zijn reeds eerder afgelegde verklaringen te herhalen en algemeen te stellen dat hij geen beroep meer kan doen op een sociaal en familiaal netwerk, en dat hij evenmin beschikt over huisvesting of financiële middelen in Irak, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die het voorgaande in een ander daglicht stellen.”

Verzoeker toont niet aan waarom deze elementen opnieuw beoordeeld dienen te worden, noch legt hij nieuwe concrete elementen voor waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Irak. Waar verzoeker bekritiseert dat deze elementen niet worden vermeld in de huidige bestreden beslissing, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker erbij heeft dat elementen die reeds door het CGVS en de Raad ongeloofwaardig zijn bevonden, opnieuw worden beoordeeld in het kader van een navolgende verwijderingsmaatregel.

Voorts maakt verzoeker niet met minstens een begin van bewijs aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Irak zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Zijn algemeen betoog dat hij in zijn land van herkomst in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terecht komen waardoor hij niet in staat zal zijn in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, kan niet worden aanvaard als een ernstige en zwaarwichtige grond om aan te nemen dat hij het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt immers niets bij waaruit effectief blijkt dat hij niet in staat zou zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN